

Цицерон... Барцица и учениците му се нахвърлят на находката, дешифрират с мъка старинния (вероятно от XIII в.) шрифт и подготвят най-последно копие, удобно за четене. От това копие са направени преписите... Междувременно се случва непоправимото: архетипът, Лодийският ръкопис е изоставен, никой не иска да се бори с трудния текст и го изпращат обратно в Лоди, И ТАМ ТОЙ ИЗЧЕЗВА БЕЗСЛЕДНО: след 1428 г. нищо не се знае за съдбата му. Европейските филолози до ден днешен оплакват загубата му“ [949], с. 387–388.

Между впрочем обратният, така нареченият арабски, прочит на името „Барцица“ без гласните звуци, дава ЦЦРБ, което е близо до ЦЦРН, тоест до гръбнака от съгласни в името „Цицерон“.

На рис. 1.28 и на рис. 1.29 са показани две старинни миниатюри от книгата на Цицерон, публикувана уж в края на XV в. [1485], с. 162. На рис. 1.28 Цицерон е видян отляво. Пише трактата „За старостта“. На рис. 1.29 Цицерон е видян отляво. Тук той пише трактата „За дружбата“. Обстановката е типично средновековна. И Цицерон, и събеседниците му са облечени със средновековни дрехи. Авторът на миниатюрите от XV в. (или от по-късно), изглежда, не се е съмнявал, че Цицерон е живял в същата историческа епоха, в която е живял и самият той. Тоест, в епохата между XIII–XV в.

На рис. 1.30 има още едно старинно изображение на „античния“ Цицерон – италианска фреска уж от XIV в. Забелязва се, че тук Цицерон е с ТРИ РЪЦЕ! Дясната му ръка е вдигната и настоява или за внимание с показалеца, или пръстите са сбрани за християнски благослов, рис. 1.31. В лявата си ръка Цицерон държи голяма книга. Третата му ръка докосва брадичката и показва размисъл. Може би тук се сблъскваме с обикновенна небрежност от страна на художника, който е опитвал различни варианти и после е забравил да изтрие излишната „несполучлива“ ръка. Ще добавя, че тази голяма, разкошна фреска на Андрея да Ференце украсява известната Испанска капела на църквата „Санта Мария Новела“ във Флоренция. Ясно е, че към създаването на фреската са подходили много сериозно, затова всичките ѝ детайли са внимателно обмислени и проверени. Не е изключено, че тук се сблъскваме със средновековна „анимационна“ традиция, когато движенията в една картина се разгръщат във времето. Изглежда, че аналогичен подход е използван и в древното индийско изкуство. Достатъчно е да си припомним например многобройните образи на многоръкия Шива и другите индийски богове. Или тук намираме следи от по-късна редакторска поправка, когато реформаторите от XVII–XVIII в. променят старинните изображения съгласно новите политически настроения.